

Morje je šumelo in pelo z menoj v skrivnostnih akordih. Bila sta ljubezni pijana: On je vstal in ona mu je kakor v sanjah sledila. Sela sta se v čoln in krepko veslala ven na razburkano morje. Čarobno je bilo življenje valov in vabljivo so se prikazovali iz globine morski duhovi, vabeč mlada čolnarja. Nekaj ju ji vleklo z neznano silo v valovje, na dno morja, in zagnala sta od sebe vesla in čolnič je plesal kakor lupina po valovji, jaz pa sem bil varuh njune čiste ljubezni. In ko ju je morje v ozkem objemu združevalo in pokopavalo, zapel sem jima poslednji koral, potem pa je bilo žalostno moje srce. Pripravil sem brezdomovincema prekrasen dom, kristalen dom na dnu morja. Plakal sem nad njima tri dni in tri noči in slavno slavil trizno po krasnih utopljenicah: tri dni in tri noči sem ladje topil.....«

In vetrovi so turobno zajokali, zahrumeli in zaplesali mrtvaški ples, obhajajoč slavno trizno po velikomestnih strehah, ljudstvo pa je trepetalo in se balo, kakor da se vozijo po zraku hudobni duhovi.

Zvezdi.

Prijateljici A. M. R.

Oj zvezdica na nebi
premila lučica —
ti morda ravno svetiš,
na bela okenca.

Kjer ona se sprehaja
kroz okno némo zroč —
in tebi zvezda zlata
naroča: »Lahko noč!«

Poglej, oj zvezda mila
pogledi ji v okó...
li jáсно je v radósti —
li v togi je mračnó?

Potlej pa še globéje
posijaj ji v srcé
pogledi — li v ljubávi
za mene bije še?

Potlej pa zvezda mila
poročaj mi z nebá:
Kaj zrla si v svetišču...
ljubečega srcá!

Bogomila.

